

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 12.532 van 13 juni 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2008 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE KOCK en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 23 maart 2007 huwde verzoekster met dhr. V.M..

Verzoekster vervoegt haar echtgenoot in België op 22 oktober 2007.

Op 11 februari 2008 ontvangt verzoekster een dagvaarding in echtscheiding.

Op 12 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Uit het relatieveverslag d.d. 06.02.2008 van de politie van Erpe Mere blijkt dat er van een echte relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

De politie bood zich aan op 04.02.2008 en 06.02.2008. Toen de politie zich aanbood op 04.02.2008 was betrokkene reeds 3 dagen weg, zonder dat de echtgenoot wist waarheen. De echtgenoot verklaart dat het slecht gaat in hun relatie en dat betrokkene meerdere dagen weg is zonder dat hij weet waarnaartoe. (...)

2. Rechtspleging.

2.1. De Raad stelt vast dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de wettelijk voorziene termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verzoeksters redenering, opgeworpen in de repliekmemoirie, als zou de nota met opmerkingen van de verwerende partij een toevoeging zijn aan het neerleggen van het administratief dossier en bijgevolg uit de debatten moeten geweerd worden daar het administratief dossier niet tijdig werd neergelegd, kan niet gevolgd worden. Immers uit artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat het neerleggen van een nota met opmerkingen een loutere toevoeging is aan het neerleggen van het administratief dossier. Zoals verzoekster zelf aangeeft in de repliekmemoirie zijn de sancties voor het niet-neerleggen verschillend, zodat niet kan gesteld worden dat het neerleggen van een nota met opmerkingen enkel een loutere toevoeging kan zijn van het neerleggen van het administratief dossier.

Zoals reeds opgemerkt in punt 2.1. werd het administratief dossier, zoals verzoekster terecht stelt in de repliekmemoirie, niet binnen de termijn ingediend en dienen de door verzoekster vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De Raad wijst er op dat de nota met opmerkingen door de verwerende partij wel tijdig werd neergelegd, zodat de sanctie volgend uit artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet niet dient toegepast te worden en de nota met opmerkingen niet uit de debatten dient geweerd te worden.

2.3. De verwerende partij wijst erop dat, in zoverre verzoekster in fine van haar middel om schorsing van de bestreden beslissing verzoekt en daartoe uiteenzet welk moeilijk te herstellen nadeel zij meent te zullen lijden, de vordering tot schorsing onontvankelijk is, nu in het opschrift van het verzoekschrift niet wordt vermeld welke vordering wordt ingesteld, zodat, conform artikel 39/82, §3, 2de lid van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift moet geacht worden enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

Krachtens artikel 39/82, §3, 2de lid van de Vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 49 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: K.B. van 8 oktober 1981).

Verzoekster is van mening dat een vreemdeling die gehuwd is met een Belgisch onderdaan en die zich met hem vestigt of komt vestigen gelijkgesteld wordt met een onderdaan van de Europese Unie. Zij stelt dat waar oorspronkelijk gelijkstelling met een Europees onderdaan eenvoudigweg gebeurde door het huwelijk, er thans voorzien wordt dat de niet-Europeaan zich naar België moet begeven om zich te installeren met de echtgenoot en dat dit in casu ongetwijfeld is gebeurd, dat zij naar België gekomen is om zich met haar echtgenoot te installeren, dat zij dit werkelijk gedaan heeft en drie maanden is gebleven tot wanneer ze door haar echtgenoot letterlijk op straat werd gezet. Verzoekster verwijst naar artikel 49 van het K.B. van 8 oktober 1981 dat stelt dat de Minister of zijn afgevaardigde de vestiging kan weigeren, zo vastgesteld wordt dat de voorwaarden tot het verkrijgen van de vestiging niet vervuld zijn of de vreemdeling niet over de nodige documenten beschikt om in België te kunnen verblijven. Verzoekster poneert dat aldus dient vastgesteld te worden dat de Minister kan nagaan of de voorwaarden voor het verkrijgen van de vestiging vervuld zijn en dat de voornoemde uitvoeringsbepaling echter niets kan toevoegen aan de wet, die aanduidt dat de vestigingsvergunning moet afgeleverd worden aan de niet-E.U. vreemdeling, die naar België komt om zich met haar echtgenoot te installeren en dit effectief doet. Verzoekster stelt dat artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet in geen enkel opzicht de termijn bepaalt tijdens welke de vreemdeling met de echtgenoot dient te verblijven. Verzoekster is dan ook van mening dat zij ontegensprekelijk voldoet aan deze eisen daar zij met een Belg gehuwd is en zij naar België gekomen is om haar echtgenoot te vervoegen. Verzoekster vervolgt dat het feit dat haar echtgenoot een einde heeft gesteld aan de samenleving door zijn optreden, zodat zij na drie maanden niet meer bij hem kon verblijven geen afbreuk doet aan het feit dat de gestelde voorwaarden vervuld waren. Verzoekster wenst op te merken dat zij een oprecht huwelijk aanging en er geen sprake is van een huwelijk dat zou zijn aangegaan enkel en alleen om een verblijfsvergunning te verkrijgen en dat zij niet uit eigen beweging een einde gesteld heeft aan haar samenleving met haar echtgenoot. Zij stelt eveneens dat zij deze toestand ondergaat, dat ze niet naar Marokko terug kan waar haar kapperszaak overgelaten werd en de opbrengst van deze overname overhandigd werd aan haar echtgenoot. Verzoekster stelt ook nog dat zij niet kan rekenen op de hulp van haar ouders, daar deze haar verwijten het huwelijk te hebben aangegaan.

Verwerende partij stelt in haar nota onder andere dat zowel de Raad van State, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld hebben dat voor de vestiging in België een duurzame relatie moet bestaan en dat bij het ontbreken van deze relatie de vestigingsvergunning geweigerd wordt, zelfs zo de breuk van de relatie niet aan verzoekster te wijten is.

Verzoekster repliceert hierop dat een dergelijke stellingname uit het oog verliest dat er rekening moet gehouden worden met de Europese wetgeving. Dat hier onder meer kan verwezen worden naar de directieven nummer 2003/86/CE van de Raad van 22 september 2003 betreffende de familievereniging. Daaruit besluit verzoekster dat op grond van artikel 4 van voornoemde bepaling een verblijfstoelating enkel kan ingetrokken worden om reden van openbare orde, openbare veiligheid of openbare gezondheid en dat dergelijke redenen niet bestaan in haar hoofde. Verzoekster stelt dat ze in het land kan verblijven omdat in haar hoofde dergelijke reden niet kunnen aangetoond worden. Ze is eveneens van mening dat de directieven geen minimumduur van het samenleven bepaald om de verblijfsvergunning af te

leveren. Verzoekster stelt concluderend dat de aangeduide directieve toepasselijk is op de toestand van de echtgenote van een persoon die niet tot de Europese Unie behoort, doch die wel een verblijfs- of vestigingsvergunning in België had verkregen en het ondenkbaar is dat voor de echtgenote van een lid van de Europese Unie er meer beperktere regels zouden bestaan.

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met **hem vestigt of komt vestigen**, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden de 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

In casu is het de inhoud/interpretatie van de voorwaarden van vestiging waarover discussie bestaat. Of er al dan niet sprake is van vestiging dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen. De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag tot vestiging. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing geeft de minister de volgende motivering weer:

“(…)

Uit het relatieverlag d.d. 06.02.2008 van de politie van Erpe Mere blijkt dat er van een echte relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

De politie bood zich aan op 04.02.2008 en 06.02.2008. Toen de politie zich aanbood op 04.02.2008 was betrokkene reeds 3 dagen weg, zonder dat de echtgenoot wist waarheen. De echtgenoot verklaart dat het slecht gaat in hun relatie en dat betrokkene meerdere dagen weg is zonder dat hij weet waarnaartoe. (...)”

Verzoekster betwist geenszins de feitelijkheden opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing, zij betwist evenmin in haar verzoekschrift dat er geen relatie meer is, maar is van mening dat zij wel degelijk aan de voorwaarden van vestiging voldeed, daar zij gehuwd was met een Belg en zij zich met hem kwam installeren. Zij is van mening dat op het zich samen vestigen echter geen termijn staat, zodat drie maanden voldoende is.

De Raad wijst erop dat verzoekster inderdaad dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, maar dit in casu, zoals de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken terecht oordeelde, niet deed. Het zich gezamenlijk vestigen vraagt immers vanzelfsprekend meer dan een kortstondig samenleven, het vereist dat er sprake is van een duurzame relatie, een levensgemeenschap, zulks conform de rechtspraak van de Raad van State. Zo besliste Raad van State in arrest nr. 83.310 van 4 november 1999 wat volgt:

“dat de door verzoeker ingeroepen argumenten dat hij gedurende zes maanden samengeleefd heeft met zijn echtgenote en dat de breuk in de relatie niet aan hem te wijten is niets afdoend aan de vaststelling dat verzoeker niet meer in de voorwaarden verkeerde om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van zijn huwelijk” (R.v.St. nr. 83.310 van 4 november 1999).

Op basis van de voorliggende gegevens, namelijk het niet meer bestaan van een relatie en van samenwoning op het ogenblik van de bestreden beslissing, welke door verzoekster niet

betwist worden, heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op correcte wijze in redelijkheid geoordeeld dat verzoekster zich niet bevindt in de voorwaarden van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich niet beroepen op de kortstondige relatie, noch op het feit dat de breuk niet aan haar te wijten is, om aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit voorgaande volgt dan ook dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de vestiging kon weigeren aan verzoekster daar vastgesteld werd dat de voorwaarden tot het verkrijgen van de vestiging niet vervuld waren, bijgevolg maakt verzoekster ook een schending van artikel 49 van het K.B. van 8 oktober 1981 niet aannemelijk.

De verwijzing naar de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging is niet dienend, aangezien, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen van de richtlijn en los van de vraag naar de mogelijkheid om deze argumentatie pas in de repliekmemoirie aan te voeren, verzoekster de aanvraag tot vestiging indiende als echtgenote van een Belgische onderdaan, terwijl de Richtlijn 2003/86/EG slechts betrekking heeft op gezinshereniging van niet-E.U.-onderdanen.

In artikel 1 van Richtlijn 2003/86/EG wordt immers uitdrukkelijk bepaald:

“het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

Bovendien luidt artikel 3.3 van Richtlijn 2003/86/EG als volgt:

“deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.”

Verzoekster kan aldus niet dienstig verwijzen naar de voornoemde richtlijn gezien de vestigingsaanvraag werd ingediend op grond van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.